

vores opfattelse kunne man i forbindelse med at lægge det over til amterne også godt kræve en ekstra indsats fra amternes side, som jeg nævnte før, så der var en motivationsfaktor i at få pengene lagt ud.

Og hvorledes vil ministeren sikre sig, at de midler, der nu bliver lagt ud, ikke i stedet bruges til andre efter amternes mening påkrævede formål, f.eks. en omfartsvej? Det er nogle af de samme bekymringer, vi har haft, når man lægger det, vi kalder de regionale kulturforsøg, ud. Vi mener, man skal tænke sig utrolig godt om, når det er den slags ting, som er nationale opgaver, der skal løses.

Virksomhederne bidrager allerede i dag, f.eks. via deres spildevand, til at skabe et forureningsproblem, vi står over for at skulle løse. Min pointe er her, at der åbenbart er en tendens til, at vi skal snakke om fortidens synder og lade nutidens forurening stå til. Men den bliver jo fortidens synder om 10-20 år, og så skal vi til at rydde op igen. Derfor mener jeg også, at en brancheskat kunne være med til at få virksomhederne til at tænke mere effektivt over forureningen i dag.

Jeg vil også gerne vide, om der i den aftale, der er indgået mellem staten og amterne, indgår nogen forpligtelse for amterne til at gøre noget ved problemet, og hvorledes det i givet fald skal finansieres. Hvilke værktøjer ud over de organisatoriske følger der med ud til amterne, så de kan løse opgaven?

Til sidst kommer så det helt centrale spørgsmål, om det overhovedet er hensigtsmæssigt at decentralisere grundvandsbeskyttelsen. Vi hører jo tit herinde, at miljøproblemerne er grænseoverskridende, og derfor er det vigtigt med en international indsats. Men det samme gælder jo for de stoffer, der truer vores grundvand, de er jo amtsgrænseoverskridende. Jeg har intet imod, at staten giver amterne en række værktøjer, så de kan gøre en særlig indsats uafhængigt af hinanden, men er det dét, der er tale om? Vi har for nylig set, hvorledes staten straks greb ind, da Hvidovre Kommune indførte forbud mod pesticidanvendelse inden for kommunegrænsen. Det måtte kommunen skam ikke. Det er dette spørgsmål om kompetencen, der skal lægges ud og følge opgaven med at gøre rent, for ellers har amterne faktisk ingen mulighed for at foregå hinanden med et godt eksempel i arbejdet med grundvandsbeskyttelse. Det er det, der ville være det centrale og interessante at lægge ud til amterne: at de faktisk kan gå

længere i arbejdet med miljøbeskyttelse, end vi har bestemt gennem folketingsbeslutninger.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Det, der bringer mig op på talerstolen, er hr. Bent Hindrups bemærkninger. Jeg er mildest talt forundret over, at Enhedslisten sætter spørgsmålstegn ved, om det er hensigtsmæssigt at give amterne et redskab i arbejdet, og at det er et spørgsmål, om amterne skal være grundvandsansvarlige.

Amterne er grundvandsansvarlige i dag, og det handler om at give amterne bedre muligheder for at varetage deres arbejde, så opgaverne kan blive samlet og amterne virkelig kan prioritere og gøre en indsats i stedet for at skulle sidde tilbagelænet og afvente, at afværgeforanstaltningerne kan blive godkendt centralt. Så hr. Bent Hindrup må svare mig på, om det er Enhedslistens mening og opfattelse, at man skal vanskeliggøre arbejdet i denne meget vigtige indsats med oprydning for at sikre grundvandet.

Det er det, der kommer ud af det, hvis det her ikke bliver gennemført. Det er et vigtigt skridt; det er ikke tilstrækkeligt, men det er et vigtigt skridt for at skabe sammenhæng og få en mere effektiv opgaveløsning.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det, der er afgørende for os, er, at amterne får reel kompetence. De har jo et ansvar for at beskytte deres grundvand, men de har ingen kompetence til det.

Vi har også lige set det for kommunernes vedkommende. De har jo også et ansvar for vandet, men Hvidovre Kommune måtte ikke beslutte, at man ikke må sprøjte med pesticider inden for kommunegrænsen.

Vi kan ikke komme så langt med beslutningen om, at man ikke må bruge pesticider, her i Folketinget nu, men det, vi ser, er, at det væsentligste, hvis der skal ske et fremskridt, er, at både amterne og kommunerne får mulighed for at gå videre, end vi kan her i Folketinget, sådan at de kommuner, der er lidt skub i, kan komme til at passe på de andre – eller komme til at virke, som om de gør det. Nu bliver de låst fast.

Det aktuelle eksempel, jeg nævned, var fra Hvidovre Kommune, og så vil jeg gerne rette et spørgsmål til fru Anni Svanholt: